

Végzősök búcsúbeszéde a 2021-es ballagáson

Anna: Tisztelt tanáraink, vendégeink! Drága szüleink, de, legfőképpen, kedves ballagók! Amikor azon töprengünk, hogy miként lettünk azok, akik, és a karanténban volt időnk bőven az ilyesfajta elmélkedésre, nem kell mélyre ásunk magunkat a pszichoanalízisben ahhoz, hogy rájöjjünk, személyiségünk több jegye is ebben a négy évben keresendő. Igaz, hogy ezek az évek nem elvárásaink szerint zajlottak, és sok megpróbáltatáson kellett túljutnunk, hogy most itt állhassunk a Szabadság-téren, iskolánk történelmében először, ünneplőben, szeretteinktől körülvéve, hogy mi is elmondhassuk, hogy megcsináltuk. Mert igenis, megcsináltuk! Hihetetlennek tűnhet, de igaz, ezúttal rajtunk a sor, hogy elballagjunk. És bár a körülmények most nem ugyanazok, a lényeg nem változott: elérkeztünk életünk egyik legnehezebb és egyben legcsodálatosabb napjához, a naphoz, amikor kilépünk a nagyvilágba.

Niki: Tisztelt tanárok! Köszönetet szeretnénk mondani a mérhetetlen kitartásukért és odaadásukért, amellyel minden akadályt legyőzve segítették a fejlődésünket líceumi éveink alatt, hiszen valójában önöknek köszönhetjük, hogy most itt állhatunk. Köszönjük, hogy bármikor bizalommal fordulhattunk önökhöz, bármiről volt szó, és hogy egy-egy nehezebb napunkon egy kis vidámságot csempészték a tanórákba. Hálásak vagyunk azért is, hogy rengeteg időt fordítottak a felkészítésünkre, és mindig kitaláltak egy-egy újabb módszert, ami segített megtanulni a tananyagot. Külön köszönettel tartozunk az osztályfőnököknek, akik amellet, hogy összetartották az osztályközösséget, segítettek megtalálni a nekünk való utat és nagyban hozzájárultak személyiségünk fejlődéséhez. Hálásak vagyunk, hogy próbáltak igazi embereket kovácsolni belőlünk! Teljes szívünkből köszönjük!

Anna: Kedves végzősök, számtalanszor lejátszottam már ezt a pillanatot a fejemben életem során, de most mégsem tudom, mit mondhatnék nektek. Talán azt, hogy mi is sok fejfájást okoztunk tanárainknak, hogy minket is számtalan pácból kellett hogy kihúzzon az oszi, vagy hogy mi is sokszor összeomlottunk egy egy tételsor felett? De hiszen ezeket minden évben, minden átlagos évfolyamról el lehet mondani, és én most mindennek érzem magunkat, csak nem átlagosnak. Másfél éve még közös csínytevéseinket említettem volna meg, az együtt töltött szüneteinket, az együtt szervezett rendezvényeket, de minket most már nem csak ezek a dolgok kötnek össze.

Másfél éve minden bizonytalanná vált, a világ felfordult, és egy embertelen világban kellett embereknek maradnunk. Hibáztunk, neveltünk, sírtunk, elestünk, felálltunk. És most itt állunk rémülten, izgatottan, álmokkal tele, de együtt. Mert együtt csináltuk végig! Azt érzem, hogy talán könnyebb lenne most itt állni, ha valaki figyelmeztet arra, hogy egyszer ennek is vége lesz, és a középiskola igazából nem is az a véget nem érő kaland, aminek mi gondoltuk. Hiszitek, vagy sem, ennek most itt vége van.

Niki: Kedves tizenegyedikesek! Mindössze annyit tanácsolnánk nektek, hogy ne féljete az ismeretlentől. Ragadjatok meg minden lehetőséget, ami adatik nektek, és élvezeteket ki minden apró pillanatot. Gyűjtsetek minél több emléket, hiszen ez lesz az, amire majd visszaemlékeztek, s nem a matek felmérők, vagy az, hogy épp mennyit kínlódtatok egy-egy magyar házi olvasmánnyal. Egy jó barátom szavaival élve: „az élet pillanatokból áll, s talán, néha, már csak túl későn jövünk rá, hogy azta, ez is elmúlt, ennek is vége lett”. Sok sikert és kitartást kívánunk nektek!

Anna: Kedves szülők, ti vagytok azok, akik, ha el is vagyunk veszve, bíztok bennünk, akik hibáink ellenére is büszkék vagytok ránk. Ti készítettétek el nap mint nap a kedvenc uzsonnákat, ti rohantatok értünk, ha kicsit csepergett az eső, ti matekozattok velünk éjjel-nappal, és ti rohantatok haza, akár a munkahelyetekről is, ha otthon hagytunk egy beadandót. Ti voltatok azok, akik önzetlenül mellettünk voltatok, Szabó Lőrinc szavaival élve „semmiért egészen”. Tudjuk, hogy rátok mindig számíthatunk, hiszen pár hónap múlva majd külditek a zakuszkát és a rántott húst a kollégiumba, izgultok értünk a szesszióban, és alig várjátok, hogy hazalátogassunk. Meg vagyunk győződve, hogy valamilyen szuperképességekkel rendelkeztek, hiszen végigcsináltátok azt a nagyon félelmetes dolgot, amit életnek neveznek, és ráadásul, még minket is megtanítottatok rá! Hálás köszönetünk mindezért!

Niki: Köszönjük mindazoknak, akik hozzájárultak a fejlődésünkhöz, mind tanulmányainkban, mind emberileg. Sikertült megismernünk egymást és önmagunkat, megtaláltuk azt az utat, ami a sikeres élethez vezet, és amely által a legjobbat hozhatjuk ki önmagunkból. Köszönjük, hogy a Csiky Gergely Főgimnázium lehetőséget biztosított minden ötletünk megvalósításához, terveink kibontakozásához és személyiségünk fejlődéséhez, hiszen tetszik vagy sem, mindegyikünk története itt kezdődött el, és itt lett azzá, ami. Mindegyikünk története a maga módján egyedi, viszont egy közös van bennük. Az, hogy mind itt kezdődött és itt bontakozott ki, a Csikyben. Élmény volt minden másodperc, és a világért sem cserélném le semmi másért. Hálásak vagyunk, hogy csikys diákok lehettünk!

*Csonka Nikolett, Mészár Anna Orsolya,
XII. A osztályos tanulók*